

[Tove Nielsen.]

Ingen kan påberåbe sig, at der ikke er gjort alt for at skabe en samlet løsning og en tilfredsstillende løsning, hvori også Århus indgår. Fra min ministertid ved jeg, hvor meget der er arbejdet med denne sag, og jeg ved også, hvor svært, for ikke at sige umuligt, det har været at nå frem til en enighed.

Med hensyn til de to enheder på Hvidovre hospital og amtssygehuset i Herlev, som i bemærkningerne til loven af 1970 skulle indtages til den kliniske undervisning, når de var færdige, finder jeg grund til at understrege, at vi her står over for en beslutning, som ret så snart skal træffes. Vi står nemlig over for store investeringer på disse hospitaler, hvis de begge skal inddrages i den kliniske undervisning, og vi ved allerede nu, at det er nødvendigt med en reduktion i tilgangen af lægestuderende, hvis de efter endt uddannelse skal kunne få beskæftigelse, og det må være meningen, når de tager denne uddannelse. Derfor er det på høje tid, at vi træffer en afgørelse angående hele kapacitetsspørgsmålet inden for den højere uddannelse og her altså specielt også inden for det lægevidenskabelige studium.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg stærkt beklager, at det fyldige materiale, jeg i min ministertid tilsendte undervisningsudvalget, ikke er blevet behandlet færdigt. Jeg mener nemlig, at vi havde grundlag nok for at kunne træffe den endelige afgørelse. Det er ikke sket på nuværende tidspunkt. Tiden er forpasset i denne samling, og derfor må det også være det, der står øverst på arbejdslisten, når folketinget begynder den nye samling til oktober, for det er strengt nødvendigt, at vi tager hele det problem op og får det afklaret, og også med hensyn til lægestudiet presser det enormt på, men med hensyn til det lovforslag, vi behandler nu, er der en anbefaling og en tilslutning fra venstres side.

Erlendsson (FP):

Det foreliggende lovforslag er interessant af mange grunde. Udgangspunktet for den nyordning, der skal gennemføres, er tydelig nok bekymring for den truende overproduktion af læger, der forudses meget snart at ville overstige det behov, PP II opererer med.

I bemærkningerne lægges der ikke skjul på, at der kan blive tale om en fastlæggelse af optagelseskapaciteten ved alle videregående uddannelser under hensyn til arbejdsmarkedets udvikling og søgning og uddannelseskapacitet, eller sagt med andre ord: samfundets behov for folk med videregående uddannelser skal bestemmes, hvor mange der kan få adgang til sådanne uddannelser. Eller helt tydeligt: der siges adgangsbeholdning, uden at dette tabuord dog direkte nævnes.

Det finder jeg må være nye toner fra en socialdemokratisk minister, men forhåbentlig betyder det kun, at man også i socialdemokratiet endelig har indset, at det for samfundet i almindelighed og for den enkelte i særdeleshed er et ubarmhjertigt spild af både menneskelige og økonomiske ressourcer at tillade ubegrænset tilstrømning til et studium, der er præget af voldsom overproduktion. Resultatet heraf er, at en betydelig del af de færdiguddannede kandidater må emigrere, og det kan ikke være rigtigt. Det kan heller ikke være rigtigt, at det danske samfund skal yde ofre for at uddanne læger til at dække et behov i lande, der sparer på uddannelseskapaciteten inden for sundhedssektoren for i stedet så meget mere effektivt at kunne investere i de uddannelser, som har med de produktive erhverv at gøre.

Der er altså god grund til, at en vis form for adgangsbeholdning tages op til drøftelse, og at hensynet til overproduktionen inden for de akademiske fag i højere grad end hidtil kommer til at præge dansk uddannelsespolitik. Når jeg siger en vis form for adgangsbeholdning, mener jeg, at det afgjort ikke er ligegyldigt, hvordan den praktiseres. Det må undgås, at den bliver gjort geografisk bestemt. København skal ikke favoriseres på bekostning af det øvrige land, men det er desværre netop det, der lægges op til i dette lovforslag.

I dag har Danmark 3 indbyrdes uafhængige medicinske fakulteter ved universiteterne i henholdsvis København, Århus og Odense. Ved alle disse gives der undervisning til embedseksamen, ligesom der ved alle drives medicinsk forskning og postgraduatuddannelse på højt plan. Meningen med oprettelsen af universiteterne i Århus og Odense var, at hele landets ungdom skulle have lige adgang til højere uddannelse. Derfor er det så meget mere bemærkelsesvær-